

Drie musjes

Clara Asscher-Pinkhof

bron

Clara Asscher-Pinkhof, *Drie musjes*. Met illustraties van Netty Heyligers. Kluitman, Alkmaar z.j. [1930] (tweede druk)

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/assc007drie01_01/colofon.php

Let op: werken die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn.

1. Drie mus-jes.

Op de dak-goot in de zon za-ten drie mus-jes.

‘Sjiep,’ zei de één.

‘Sjep,’ zei de twee-de.

‘Sjip,’ zei de der-de.

Maar al-le drie be-doel-den ze hetzelf-de.

Ze wil-den zeg-gen:

‘Wat een mooi weer.

Wat zit-ten we hier ge-zel-lig in de zon,’

De één keek naar om-laag.

Naar het groe-ne gras.

En naar de hap-jes, die er te krij-gen wa-ren.

De twee-de keek recht voor zich uit.

Naar de bo-men en de groe-ne blaadjes.

De der-de keek naar om-hoog.

Naar de blau-we lucht.

En able drie von-den ze het e-ven mooi, wat ze za-gen.

‘Sjiep,’ zei de één.

‘Ik ga naar be-ne-den.

Ik moet eens zien, of er wat te e-ten is. Ik krijg hon-ger van dat mooi-e weer.’

‘Sjep,’ zei de twee-de.

Ik ga naar de bo-men.

Ik moet eens zien, of er een plek-je is om een dut-je te doen.

Ik krijg slaap van dat mooi-e weer.’

‘Sjip,’ zei de der-de.

‘Ik ga een eind-je vlie-gen.

De lucht in.

Ik moet eens zien, of het daar nog mooi-er is dan hier.

Ik moet mijn vleu-gels eens uit-slaan in dat mooi-e weer.’

Daar gin-gen ze, hoor.

Het éne mus-je naar be-ne-den.
Daar la-gen zaad-jes.
En lek-ke-re krui-mels.
Het pik-te en hap-te.
Zijn buik-je werd lek-ker rond.
En toen het ge-noeg ge-ge-ten had, ging het naar de dak-goot te-rug.
'Hè - hè,' zei het.
'Dat was fijn.
Nu heb ik ge-noeg ge-ge-ten.'
Het twee-de mus-je ging naar de bomen.
Daar wa-ren fij-ne tak-jes.
En groe-ne, koe-le blaad-jes.
Het zocht een mooi plek-je uit.
En het sliep heer-lijk in.
En toen het uit-ge-sla-pen was, ging het naar de dak-goot te-rug.
'Hè - hè,' zei het.
'Dat was fijn.

Nu heb ik ge-noeg ge-sla-pen.'

Het der-de mus-je vloog naar de blauwe lucht.

Daar scheen de zon.

Daar was het groot en ver en mooi.

Het vloog en vloog.

En toen het ge-noeg ge-vlo-gen had, ging het naar de dak-goot te-rug.

'Hè - hè,' zei het.

'Dat was fijn.

Nu heb ik ge-noeg ge-vlo-gen.'

Toen za-ten ze weer al-le drie naast el-kaar.

'Sjiep,' zei de één.

'Sjep,' zei de twee-de.

'Sjip,' zei de der-de.

Maar ze be-doel-den al-le drie hetzelfde.

2. Als Riek-je groot is.

Als Riek-je groot is, wil ze moe-der wor-den.
Ze heeft dan een huis, dat al-tijd stoffig is.
Dan kan ze heer-lijk ve-gen en af-stoffen.
En dan mag ze ook dwei-len en met wa-ter plon-sen.

Is dat soms niet fijn?

Dan heeft ze een boel kin-de-ren.

Die mag ze aan-kle-den.

En e-ten ge-ven.

Die kin-de-ren zijn nooit stout.

Want dan zou ze niet we-ten, hoe zij ze zoet moest ma-ken.

Ze mag de kin-de-ren ook naar bed bren-gen.

Dan kan ze lied-jes voor ze zin-gen.

Dan heeft ze ook een keu-ken.

Met een gro-te ka-chel.

En een he-le boel pan-nen.

Ze heeft een zak met sui-ker.

En een zak met krent-jes.

Daar mag ze heer-lijk e-ten mee koken.

En zelf proe-ven of het goed smaakt.

Als Riek-je groot is, hoeft ze nooit naar bed.

Ze mag al-tijd op-blij-ven.

Naar bed gaan is iets van kin-de-ren.

Niet van gro-te men-sen.

Als Riek-je groot is, mo-gen va-der en moe-der bij haar op be-zoek ko-men.

Dan krij-gen ze li-mo-na-de van haar.

En taart-jes.

En kren-ten-brood.

En thee en kof-fie.

En flik-jes.

Dat zul-len va-der en moe-der wel pret-tig vin-den.

Ja, ja, als Riek-je groot is, dan gebeu-ren er pret-ti-ge din-gen.

Maar och, het duurt nog zo lang!

Want Riek-je is pas drie jaar!

3. Dag baas-je.

Al de bo-men langs de kant,
Al de koei-en op het land,
Al de ste-kels van de heg,
Al de kei-en op de weg,

Al de mus-sen langs de goot,
Al de dier-tjes in de sloot
Zeg-gen te-gen Klaas-je:
‘Dag baas-je!’

Klaas-je lacht en knikt eens wat,
Groet eens te-gen dit en dat,
Steekt de han-den in de zak
Van zijn ech-te jon-gens-pak,
Kijkt om-hoog en kijkt om-laag,
Kijkt naar al-les e-ven graag!
Met een knik-je en een lach
Roept hij: ‘dag!’

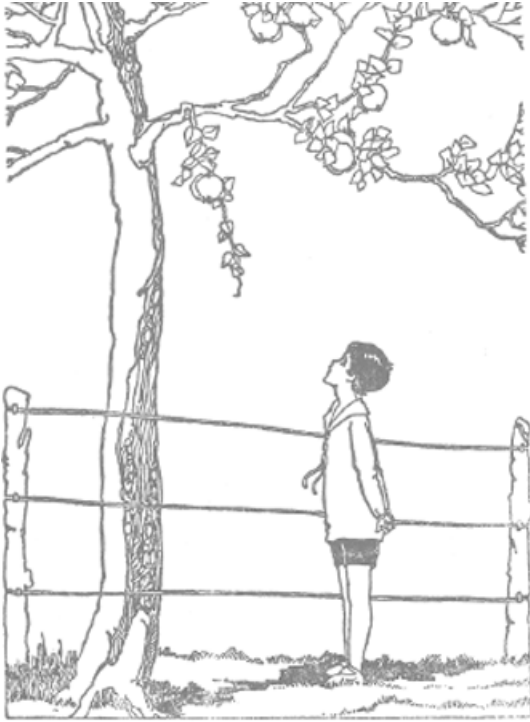
4. Van een dik-ke ap-pel.

Joop stond in de tuin.
Daar was heel veel te zien.
Bloe-men en vlin-ders.

En gras en steen-tjes.
Maar denk je, dat hij daar naar keek?
Nee, hoor.
Er was maar één ding, waar hij naar kij-ken kon.
En dat was niet bij hem in de tuin.
Dat was in de tuin van buur-man.
Weet je, wat het was?
Een gro-te ap-pel-boom.
Met heel veel tak-ken.
Met groe-ne blaad-jes.
En met ro-de ap-pels.
Hij keek niet naar de tak-ken.
Hij keek niet naar de blaad-jes.
Hij keek al-leen naar de ap-pels.
Dat kun je best be-grij-pen, hè?
Want ap-pels zijn zo mooi om naar te kij-ken.
En ze zijn nog mooi-er om in te happen.

Maar als ze aan een boom han-gen, kun je er niet in hap-pen.

En als die boom in buur-man's tuin staat, zou je er niet eens in m o - g e n hap-pen!

En toch moest Joop er al-door naar kij-ken.

Als die é-ne dik-ke ap-pel nu eens viel!
Over de muur heen.

In Joop z'n tuin.
Wat zou dat heer-lijk zijn!
Maar de ap-pel zat stevig aan zijn steel-tje.
Die had geen zin om te val-len.
Joop zucht-te eens.
Toen keer-de hij zich maar om.
Zou hij maar wat gaan spe-len?
En niet meer kij-ken?
Want dat gaf toch niets.
Hij nam zijn hark.
En hij ging de steen-tjes har-ken.
Maar het was net, of de ap-pels rie-pen:
'Kijk eens om, Joop!

Kijk eens om!

Ja, en dan m o e s t hij wel om-kij-ken!

En dan zag hij weer die stou-te, dik-ke ap-pel.

Op-eens kwam er ie-mand o-ver de muur kij-ken.

Dat was buur-man.

Die lach-te.

‘Dag Joop,’ zei hij.

‘Waar keek je zo naar?’

Joop kreeg een kleur.

Hij vond het zo gek om te zeg-gen.

‘Mag ik raden?’ vroeg buur-man.

Joop knik-te.

‘Keek je naar de blauwe lucht?’

‘Nee,’ zei Joop.

‘Keek je naar de zon?’

‘Nee,’ zei Joop.

‘Want de zon doet pijn aan je o-gen.’

‘Dat is waar,’ zei buur-man.

‘Keek je naar de tak-ken?’
‘Nee,’ zei Joop.
‘Keek je naar de blaad-jes?’
‘Nee,’ zei Joop.
‘Keek je soms naar die dik-ke ap-pel daar?’
Joop zet-te gro-te o-gen op.
‘Ja,’ zei hij zacht.
‘Hoe weet u dat?’
Buur-man lach-te.
‘Dat weet ik zó van-zelf,’ zei hij.
Toen vroeg buur-man aan de ap-pel:
‘Zeg ap-pel!
Wou je graag naar dat jon-ge-tje toe?
Het is een bes-te jon-gen, hoor!’
De ap-pel zei niet van nee.
Toen pluk-te buur-man de gro-te appel af.
En hij gaf hem aan Joop.
O-ver de muur heen.

‘Dank u wel!’ riep Joop.

En hij lach-te te-gen buur-man.

En te-gen de ap-pel.

Hij zet-te met-een zijn tand-jes er in.

O, o, wat smaak-te die fijn!

Net zo lek-ker als hij er uit zag!

Nu kon Joop weer naar zijn ei-gen tuin kij-ken.

Naar de bloe-men en de vlin-ders.

Naar het gras en de steen-tjes.

Want nu kon die lek-ke-re dik-ke appel niet meer roe-pen:

‘Kijk eens om, Joop!

Kijk eens om!’

5. Twee broer-tjes.

Hans en Frans zijn twee-lin-gen.

Ze lij-ken niet he-le-maal op el-kaar.

Hans is een haar-tje gro-ter dan Frans.

En Frans is een beet-je dik-ker dan Hans.

Hans z'n wan-gen zijn wat ro-der dan Frans z'n wan-gen.

En Frans z'n ha-ren zijn wat blon-der dan Hans z'n ha-ren.

Maar hun pak-jes zijn al-tijd ge-lijk.

En hun jas en hun muts ook.

Ze gaan sa-men naar school.

Hand in hand.

Ze zit-ten op school naast el-kaar.

Ze zijn e-ven knap.

Als Hans wat weet, dan weet Frans het ook.

En als Frans iets moei-lijk vindt, dan vindt Hans het ook moei-lijk.

Juf op school moet wel eens om ze la-chen.

Want ze doen al-les een-der.

Voor een poos-je moest Juf toch zo om ze la-chen.

Ze wa-ren aan het schrij-ven.

Met inkt.

Knap, hè?

In de eer-ste klas al met inkt!

Als je met inkt schrijft, moet je erg op-pas-sen.

Je mag niet te diep in-do-pen.

Want dan maak je een vlek.

Je mag je pen niet scheef hou-den.

Want dan spat je met inkt.

Je mag niet te stijf druk-ken.

Want dan wordt het te dik.

Hans en Frans de-den erg hun best.

Ze had-den er ro-de wan-gen van.

Op-eens stak Hans zijn vin-ger op.

‘Ik heb een vlek-je ge-maakt,’ zei hij.

‘Bij on-ge-luk.’

‘Jam-mer,’ zei Juf.

‘Voor-zich-tig zijn, hoor!’

Toen schre-ven ze weer ver-der.

Na een poos-je stak Frans zijn vin-ger op.

‘Ik heb een vlek-je ge-maakt,’ zei hij.

‘Bij on-ge-luk.’

‘Jam-mer,’ zei Juf.

‘Wees ver-der maar voor-zich-tig.’

En ze schre-ven weer door.

Op-eens be-gon Frans te hui-len.

‘Wat is er, Frans?’ vroeg Juf.

‘Ik heb zo'n pijn in mijn pink,’ zei Frans.

‘Laat eens kij-ken,’ zei Juf.
Frans liet zijn pink-je zien.
Er was een echt krab-be-tje op.
Juf wreef er wat o-ver.

‘Zie-zo,’ zei Juf.
‘Nu wordt het al be-ter.’
Toen be-gon Hans te hui-len.
‘Wat is er?’ vroeg Juf.
‘Ik heb zo'n pijn in mijn duim,’ zei Hans.

‘Laat eens kij-ken,’ zei Juf.
Hans liet zijn duim-pje zien.
Maar er was niets te zien.
Niet eens een krab-be-tje.
‘Ik zie niets,’ zei Juf.
‘Hoe kan het dan pijn doen?
Komt het door-dat Frans pijn had?’
Hans knik-te.
Toen moest Juf toch zó la-chen.
‘Weet je wat?’ zei ze.
‘Ik ben de dok-ter.
Ik maak het wel o-ver.’
En ze wreef Frans z'n pink en Hans z'n duim o-ver el-kaar.
‘Is het nu o-ver?’ vroeg ze.
‘Ja,’ knik-te Frans.
‘Ja,’ knik-te Hans.
En Frans lach-te weer.
En Hans lach-te ook weer.
Dat was maar goed ook.

Want hui-len-de twee-lin-gen wa-ren niets mooi om naar te kij-ken!

6. Bij het wieg-je.

In het wieg-je lag klein Fie-ke.
Ze had een wit trui-tje aan.
En ze had een wit schort-je voor.
Ze lag on-der een ro-se de-ken-tje.
En aan de wieg wa-ren ro-se strik-ken.
De wieg zelf was van wit met ro-se bloem-pjes.

En Fie-ke haar wan-ge-tjes wa-ren ook ro-se.
En haar kop-je lag op een wit kussen-tje.

Al-les wit en ro-se.
Je kunt wel den-ken hoe mooi dat was.
Naast de wieg stond een klein wit stoel-tje.

Daar zat klei-ne Ro-za op.
Ze pas-te op Fie-ke.
Tel-kens ging ze staan.
Want als ze zat, kon ze niet in de wieg kij-ken.
En ze wou toch zo graag tel-kens e-ven naar Fie-ke zien.
Zzzz....
Daar kwam een vlieg aan-ge-vlo-gen.
Die wou op Fie-ke haar neus-je gaan zit-ten.
'Nee vlieg,' zei Ro-za.
'Weg daar!
Je mag niet op dat neus-je!'
En ze waai-de met haar hand-je.
'*Zzzz....*' zei de vlieg.
Ze vloog maar weer weg.
Als ze toch niet op dat neus-je mocht, vloog ze lie-ver naar bui-ten.
Trip, trip, trip.

Daar kwam de poes aan.

Die wou op Fie-ke haar de-ken-tje gaan zit-ten.

‘Nee poes!’ zei Ro-za.

‘Weg daar!

Je mag niet op Fie-ke haar voet-jes!’

‘Trip, trip, trip’ deed de poes.

En ze trip-te maar weer weg.

Als ze toch niet op dat war-me deken-tje mocht, ging ze maar lie-ver de deur uit.

Kiek-kiek.

Daar kwa-men de zon-ne-straal-tjes het raam bin-nen.

Die wou-en op Fie-ke haar wan-ge-tjes schij-nen.

De wange-tjes wer-den er rood van.

‘Ja, zon!’ knik-te Ro-za.

‘Kom maar!

Schijn maar op Fie-ke haar wange-tje.

Dat is lek-ker warm voor haar.’

Fie-ke sliep fijn door.

En Ro-za zat in haar wit-te stoel-tje op haar te pas-sen.

En de vlieg vloog in de tuin rond.

En de poes zat in de keu-ken.

En de zon-ne-straal-tjes de-den kiek-kiek in de wieg, en maak-ten de wange-tjes van klein Fie-ke rood.

7. Nieu-we schoe-nen.

Zul-ke schoe-nen als Geert heeft, daar sta je van te kij-ken, hoor!

Eerst had hij al-tijd schoe-nen met gaat-jes.

Dat heb-ben klei-ne kin-de-ren al-tijd.

Maar nu heeft hij man-nen-schoe-nen.

Met haak-jes.

Je weet wel, zo dra-gen able man-nen ze.
 En dik-ke zolen, nou hoor!
 Van-daag heeft hij ze voor 't eerst aan.
 Dat kun je uit de ver-te al zien en ho-ren.
 Wat stapt die ke-rel.
 Nou ja, man-nen stap-pen al-tijd zo ste-vig.
 Kin-de-ren niet.
 Maar hij is ook geen kind.
 Hij is een man.

Hij heeft ook een bin-nen-zak in zijn jas.

Dacht je soms, dat kin-de-ren een binnen-zak heb-ben?

Wel-nee!

Al-leen man-nen.

Daar stapt hij op straat.

De straat dreunt er van.

‘Goe-ie mor-gen,’ zegt hij te-gen den melk-boer.

Zou de melk-boer zijn schoe-nen zien? ‘Goe-ie mor-gen, me-neer,’ zegt de melk-boer.

‘Me-neer?’ lacht Geert.

‘Ik ben toch Geert!’

‘Och,’ zegt de melk-boer.

‘Ik heb me ver-gist.

Ik dacht dat er een man aan kwam.

Dat komt door die schoe-nen, die je aan hebt.’

‘O,’ zegt Geert.

‘Kwam het daar door?’

Het lij-ken ook net man-nen-schoe-nen, hè?’

‘Ja,’ zegt de melk-boer.

‘Je liep net als een man.’

‘Ik heb ook een bin-nen-zak in mijn jas,’ zegt Geert.

‘Zo zo!’ zegt de melk-boer.

‘Nou, dag me-neer!’

Daar ver-gis-te hij zich weer!

Geert stapt ver-der.

Hij moet een pond zout ha-len bij den krui-de-nier.

Hij doet graag een bood-schap bij den krui-de-nier.

Je krijgt er al-tijd een koek-je toe.

Hij stapt de win-kel in.

Wat hoor je die schoe-nen op de grond van de win-kel.

‘Wat wou u heb-ben, me-neer?’ vraagt de krui-de-nier.

Zie je wel, die ver-gist zich ook al.

Hij zal maar niet zeg-gen, dat hij ge-woon Geert is.

‘Een pond zout as-tu-blijft,’ zegt Geert.

‘Ik zal de zak met zout wel in mijn bin-nen-zak ste-ken.’

‘O, me-neer,’ zegt de krui-denier.

Hij weegt het zout en geeft het aan Geert.

Geert legt vijf cent op de toon-bank.

‘Dag me-neer,’ zegt de krui-de-nier.

Geert blijft wach-ten.

Hij heeft nog geen koek-je ge-had.

‘Het koek-je nog,’ zegt hij zacht-jes.

‘Een koek-je?’ vraagt de krui-de-nier. ‘Dat geef ik al-tijd aan kin-de-ren.

Niet aan man-nen.

Die lus-ten geen koek-jes.’

‘O,’ zegt Geert.

‘Maar ei-gen-lijk was ik geen man.

Ik was ei-gen-lijk Geert?’

‘Och! Nu zie ik het!’ zegt de krui-denier.

‘Ik ver-gis-te me door die schoe-nen.

En door die bin-nenzak!’

En hij geeft Geert gauw twee koek-jes.

Eén voor zijn mond.

En één om in de binnen-zak van zijn jas te stop-pen!

8. De ver-jaar-dag.

Mie-ze-moes ligt in haar bed-je
Met haar hoofd-je op haar arm.
Mies-jes kus-sen ligt zo heer-lijk,
En haar de-kens zijn zo warm.

Mies-je droomt van mooi-e din-gen,
Die ze mor-gen krij-gen zal.
Van een beel-dig thee-ser-vies-je,
Van een gro-te pop voor-al.

Van een mooi-e pop-pen-wa-gen,
 Die ze rij-den mag op straat.
 Van een heu-zigt le-vend hond-je,
 Dat met Mies-je wand-len gaat.

Mies-je droomt van li-mo-na-de,
 En van taart-jes met veel room.
 Mor-gen, mor-gen is ze ja-rig!
 Mies-je lacht eens in haar droom.

9. Ver-haal-tjes.

Moe-der heeft het druk in de keu-ken.
Ze kan nu geen ver-haal-tjes ver-tellen.
Moe-ders we-ten bij-na al-tijd verhaal-tjes.
Maar soms gaat het heus niet.
Er moet toch ook e-ten ge-kookt worden!
Nu moe-ten de broer-tjes el-kaar maar ver-haal-tjes ver-tel-len.
Om de beurt.

Ze zit-ten naast el-kaar in de gro-te stoel.

‘Weet jij een ver-haal-tje?’ vraagt Frits.

‘E-ven be-den-ken,’ zegt Daan.

Hij zit een poos-je heel stil.

‘Er was es,’ be-gint bij dan.

‘Er was es een tij-ger.’

‘Nou, en toen?’

‘En toen was er een man.

En toen heeft de tij-ger de man op-ge-ge-ten.’

‘En toen?’

‘Toen was het na-tuur-lijk uit.

Want toen de man op-ge-ge-ten was, toen was er niets meer om van te ver-tel-len.’

‘He-le-maal niet mooi,’ zegt Frits.

‘Moe-der ver-telt veel mooi-er.’

‘Ja, maar moe-der is ook al zo groot.

Dan weet je van-zelf mooi-e ver-haaltjes.’

‘Zal ik nu ver-tel-len?’ zegt Frits.

Hij denkt ook e-ven na.

‘Er was es een leeuw.

Maar dat was een heel zoe-te leeuw.

Die at nooit men-sen op.’

‘O,’ zegt Daan.

‘Wat at hij dan?’

‘Hij at... hij at...

Dat moet ik nog be-den-ken.

Hij at bo-ter-ham.

En hooi en gras.’

‘Wat een zoe-te leeuw,’ zegt Daan.

‘En toen?’

‘En toen heeft die leeuw op een keer die tij-ger ont-moet.’

‘Wel-ke tij-ger?’ vraagt Daan.

‘Die van jou.

Die stou-te, die een man op at.

En toen zei de leeuw te-gen de tij-ger, dat hij ook zoet moest wor-den.
Gras en hooi smaak-te nog lek-ker-der dan men-sen, zei hij.

Nou, en toen heeft de tij-ger het nooit meer ge-daan.
En de leeuw en de tij-ger zijn vriend-jes ge-wor-den.
Uit.'

‘Wat mooi,’ zegt Daan.
‘Weet je nog meer?’
‘Nee,’ zegt Frits.
‘Als ik nog meer wil ver-tel-len, moet ik eerst aan moe-der vra-gen.
Die moet me hel-pen be-den-ken.’
Frits en Daan gaan naar de keu-ken.
‘Moe-der,’ zegt Frits.
‘Ik weet geen ver-haal meer.
Weet u er nog een?’
Moe-der heeft het wel heel druk.
Maar ze kan toch wel e-ven hel-pen be-den-ken.
‘Ver-tel maar aan Daan van een stout jonge-tje.’
‘Wat deed dat jonge-tje dan?’ vraagt Daan.
‘Die liet al de korst-jes van zijn boter-ham staan.’
‘Nee,’ zegt Daan.

‘Dat is geen ver-haal.
Dat is echt ge-beurd.’
‘Ja?’ vraagt Moe-der.
‘Hoe heet-te dat jonge-tje dan?’

‘Daan,’ zegt Daan.
‘En hoe was het ver-haal ook weer ver-der?’ vraagt Moe-der.
‘Ik weet het niet,’ zegt Daan.
‘Ik wel,’ zegt Moe-der.

‘Toen heeft zijn moe-der de korst-[jes] op een bord-je in de keu-ken ge-[zet].
En toen kwam het jonge-tje in de keu-ken.
En toen heeft hij al-les net-jes op-ge-ge-ten.
Toen was hij weer zoet.’
Daan zegt niets.
Hij kijkt rond, waar het bord-je staat.
Dan eet hij stil de korst-jes op.
‘O,’ zegt Frits.
‘Dat is net zo'n ver-haal als de tij-ger.
Want die was ook eerst stout.
En la-ter is hij zoet ge-wor-den!’

10. Dok-ter.

Jaap speel-de dat hij dok-ter was.
Al-le men-sen in huis moes-ten ziek zijn.
Va-der en moe-der.

En Zus en de poes.

Daar kwam hij aan-ge-tuft.

‘Tinge-ling!’

‘O, dag dok-ter,’ zei moe-der.

‘Wat kom je doen?’

‘U bent ziek,’ zei Jaap.

‘Niet waar,’ zei moe-der.

‘Ja-wel. U hebt pijn in uw hand.’

‘O,’ zei moe-der.

‘Maak mijn hand dan maar be-ter.’

Jaap nam moe-ders hand.
Hij wreef er o-ver.
Hij klop-te er op.
'Zie-zo,' zei hij.
'Die is al be-ter.
Nu ga ik va-der be-ter ma-ken.'
'Ik ben niet ziek,' zei va-der.
'O, ja!' zei Jaap.
'Heel erg ziek.
U bent ziek in uw arm'
'Ja?' vroeg va-der.
'Maak me dan maar be-ter.'
Jaap wreef o-ver va-ders mouw.
Hij blies er eens op.
En toen was het o-ver.
'Nu zus,' zei Jaap.
'Jij hebt pijn in je been.'
'Goed,' zei zus.
En ze stak Jaap haar been toe.
Jaap kneep eens in zus haar kous.

‘Au!’ riep zus.

‘Je doet me pijn!’

‘Dat moet toch,’ zei Jaap.

‘An-ders is er toch niets om be-ter te ma-ken!’

En hij wreef de pijn weg.

‘Nu de poes nog,’ zei Jaap.

‘Poes, je bent ziek in je staart.’

En hij wou de staart van poes be-ter ma-ken.

Maar poes moest er niets van heb-ben.

Die liep gauw weg.
Ze wou niet ziek zijn.
En ze wou niet be-ter ge-maakt worden ook!

11. Met inkt.

Die Han-nes kan toch schrij-ven, zeg!
Heel keu-rig op de lijn-tjes.
De neer-haal maakt hij ste-vig dik,
De op-haal maakt hij fijn-tjes.

Een en-kel spat-je hin-dert niet,
Zo denkt hij on-der 't schrij-ven.
Zo'n lan-ge brief, en dan met inkt,
Dat kàn niet net-jes blij-ven!

Nu is hij klaar. Nu kijkt hij op.
Och, Han-nes, kijk eens e-ven!
Waar komt die zwar-te neus van-daan?
Je neus heeft mee-ge-schre-ven!

12. Stou-te pop.

Je moet het niet aan een an-der vertel-len.

Maar Toos haar pop is stout ge-weest.

Ze is in een plas met mod-der gaan lig-gen.

Al haar kle-ren wa-ren vies.

Haar jurk en haar hemd-je.

Haar broek-je en haar kou-sen.

Toos was erg boos op haar.

Ze heeft haar da-de-lijk uit-ge-kleed.

Ze heeft de klee-r-tjes ge-was-sen.

Nu lig-gen ze in de zon.

Die zal ze wel dro-gen.

Maar nu heeft pop niets aan.

Ze ziet er wel wat zie-lig uit.

Haar haar is in de war.

Haar blo-te arm-pjes en been-tjes steekt ze wijd uit.

Toos heeft me-de-lij-den met haar.
Ze neemt de pop in haar ar-men.

En ze gaat in de tuin zit-ten wach-ten, tot de klee-r-tjes droog zijn.
Maar Toos kijkt nog wel een beet-je streng.
Pop mag niet den-ken, dat Toos al weer hele-maal goed op haar is!
Als-of het zó maar niets was!
In een plas met mod-der te gaan liggen!
En je klee-r-tjes nat en vies te ma-ken!
Nee, hoor!